

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۱۳ اگست ۲۰۲۳

برداشت طالب از امنیت، زندان و شکنجه!؟

(۱)

شنبه- ۲۱ اسد ۱۴۰۲ - کابل: در برنامه فریبکارانه "حسابدهی دولت به ملت" امروز، نوبت به "اداره تنظیم امور زندانها" بود. تا به مانند سالهای پار به چشم مردم درآمده، یک مشت دروغ و ریاء را به عنوان گزارش ارائه دارد. این حرکت زمامداران نه تنها ترویج مستقیم و علنی دروغ است، بلکه با احمق فرض کردن مردم، توهین به شعور اجتماعی تمام شهروندان کشور نیز می باشد. در یادداشت امروز مکتب کوتاهی در همین زمینه داریم:

هرگاه از این واقعیت تلخ بگذریم که نفوس وجود طالب در حاکمیت، بزرگترین شکنجه روانی تمام مردم افغانستان به خصوص مردمی که دست چپ و راست خودشان را می شناسند، می باشد جای دارد برای تثبیت دروغگوئی طالب، نخست ببینیم که فهم ما از مفاهیم امنیت، زندان و شکنجه چیست و طالب چه چیزی را امنیت، زندان و شکنجه می داند و به دنبال آن خواهیم دید که آیا واقعاً در افغانستان ۳۵ میلیونی همان ۱۶ هزار تنی که طالب ادعا دارد اکنون زندانی اند و یا بیشتر از آن.

۱- تا جایی که از عملکرد طالب و سخنانی که جسته و گریخته رهبران آن در مورد "امنیت" گفته اند، از دید آنها امنیت یعنی تمام کشور را به یک گورستانی مبدل ساختن که در آن هیچ نوع حرکت آزادیخواهانه انسانی دیده نشود. امنیت یعنی تمام شهروندان افغانستان می باید به مانند مرده های متحرک، تابع دستورات امارت و مرکز ناپیدای آن باشند و هیچ کسی در هیچ موقعیتی سرش را مقابل اراده طالب بلند نکند. این چنین خواستی در واقع تکامل همان شیوه تربیت مدرسه است که مدرس برای نشان دادن سلطه و انضباط خودش بر پس گردن طلبه ها خاک می ریخت تا بعد تر حین کنترل و تفتیش مشخص شود که آیا طلبه ها خود را بلند کرده اند و یا نه؟ بر مبنای چنین برداشتی از مفهوم امنیت، امن ترین جای همان گورستان است که مرده ها در کنار هم دفن شده اند و هیچ یکی مزاحم دیگری نمی گردد.

طالب و نظام ملاسالار این نکته را نمی خواهد بفهمد که از دیدی انسان امروز، طرح "امنیت" بین زنده ها مطرح می گردد، نه میان مرده ها و مرده های متحرک. طالب نمی خواهد بداند که نخستین مسأله امنیتی از دید انسان امروز "امنیت شغلی" افراد است. یعنی شاغلان در جامعه انسانی می باید مطمئن باشند که کار و فعالیت های اجتماعی نان آور و قانونی شان از امروز تا فردا غیر قانونی اعلام نمی گردد، نمونه های مسدود شدن مؤسسات تربیت معلم و هزاران مکتب نسوان و آرایشگاه ها گویا تر از آن است که نیاز به دادن مثال دیگری باشد.

طالب نمی خواهد بداند که "امنیت" از دید انسان امروز، حفظ کرامت انسانی فرد در متن و بطن حفظ و احترام به تمام حقوق و آزادیهای فرد است. حقوق و آزادیهایی که اگر مثلاً زنی خواست مطابق میل خودش با سر برهنه از خانه بیرون شود، نه فردی از افرادی جامعه و نه هم حاکمیت حق نداشته باشند بر آن زن بتازند، لت و کوب کنند و یا هم به زندان افکنند

طالب نمی خواهد این واقعیت را بداند و قبول نماید که یکی از مهمترین ساحات امنیت، داشتن امنیت دماغی است. یعنی انسانی که از بابت داشتن یک عقیده - هر عقیده ای که باشد، می خواهد کفر باشد و یا اسلام، می خواهد شیعه باشد و یا سنی و ... مطمئن نباشد که کسی مزاحم حالش نمی گردد چنان فردی را از لحاظ مادی اگر در میان پنبه هم بگذارید باز هم احساس امنیت نمی نماید زیرا می داند به محض افشای محتوای مغز و فکرش طناب دار طالب در انتظارش می باشد.

هموطنان گرامی!

وقتی از دید انسان امروز به مسأله امنیت در تمام ابعاد اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی، مذهبی و سیاسی نگریسته شود می بینیم که حاکمیت طالب خلاف تصور حامیان پیدا و پنهان آن، نه تنها در کشور امنیت به وجود نیاورده است، بلکه نفس تلاش آنها جهت گورستان ساختن افغانستان و ۳۵ میلیون انسان را وادار ساختن تا از یک مرکز غیبی که مشتی مزدور و نوکر اجنبی از ورای آن نیات شان را ابراز و تعمیم می دارند اطاعت نمایند، زنده به گور کردن امنیت همراه با انسانهای جامعه می باشد.

ادامه دارد

با شعار مرگ بر طالب و نابود باد نظام ملاسالار به نبرد مان ادامه دهیم!

مبارزه علیه امپریالیسم، جزء لاینفک مبارزه علیه ارتجاع در کل

و ارتجاع هار مذهبی- طالبی به صورت خاص می باشد

تشکل و تسلیح نیاز و خواست زمان ما!